

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 130/04-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Bárányu a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. D. U., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. P., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 118/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 118/01 p o r u š i l právo Ing. D. U., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ing. D. U. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. D. U. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 470 Sk (slovom trinásťtisícštyristosedemdesiat slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. I. P. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. júla 2004 č. k. I. ÚS 130/04-18 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. D. U., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v časti, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 118/01 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 21. marca 2001 obchodná spoločnosť MICHALSKÁ, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave (ďalej aj „navrhovateľka“), podala proti sťažovateľovi na okresnom súde žalobný návrh o zaplatenie 1 021 432 ATS z titulu náhrady škody.

Podľa názoru sťažovateľa uvedený návrh bol neopodstatnený, pretože navrhovateľka týmto návrhom sledovala iba zámer *„zneužiť (...) nečinnosť súdov spolu s medzerami v slovenskom právnom poriadku pokiaľ ide o konanie týkajúce sa predbežných opatrení súdu k tomu, aby ktokoľvek sa mohol na úkor vlastníka kedykoľvek bez obáv z následkov dlhodobo zmocniť jeho majetku, užívať ho a následne z neho neoprávnene poberať pre seba všetky jeho úžitky“*.

Okresný súd 18. mája 2001 na návrh navrhovateľky v predmetnej veci nariadil svojím rozhodnutím č. k. 12 C 118/01–63 predbežné opatrenie, ktorým zakázal sťažovateľovi nakladať s obytnými domami č. 14 a č. 16 a s nimi súvisiacimi

nehnutelnosťami vedenými na liste vlastníctva č. 3814 a liste vlastníctva č. 3815 v kat. úz. Bratislava – Staré Mesto.

Proti uvedenému predbežnému opatreniu podal sťažovateľ odvolanie. Sťažovateľ namieta, že okresný súd „*moje odvolanie podané dňa 27. 09. 2001 proti tomuto opatreniu za dva roky nikomu nepredložil (...)*“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že okresný súd bol v danej veci nečinný 31 mesiacov, a tým malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že vyčerpal aj právne prostriedky nápravy tým, že na prietahy v napadnutom konaní podal aj sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, pričom predseda okresného súdu jeho sťažnosť v liste z 19. júna 2002 sp. zn. Spr. 2067/02 uznal za dôvodnú, nevykonal však žiadne účinné opatrenia na odstránenie prietáhov.

Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených základných práv a:

„1) Priznal mi uplatnený nárok na náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v Košiciach a to za dva úkony právnej pomoci 2 x 25.650,- Sk a administratívny paušál 2 x 128,- Sk, celkom spolu 51.556,- Sk.

2) Priznal mi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300.000,- Sk a to z dôvodov ekonomického útlaku a psychického stresu vrátane mimoriadneho úsilia ako osoby zdravotne ťažko postihnutej na obstaranie prostriedkov na výživu mojej rodiny vrátane dvoch maloletých detí“.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. M. Š., listom z 3. augusta 2004 sp. zn. Spr. 2112/04 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu zo 17. augusta 2004.

Predsedička okresného súdu vo svojom vyjadrení opísala chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom v napadnutej veci a uviedla, že:

„Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti ako aj predmetného spisu mám za to, že vo veci nedochádza k zbytočným prietahom, preto sťažnosť považujem za nedôvodnú.

Súčasne Vám oznamujem, že netrvám na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.“

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedol, že:

„1) Mám zato, že mnou predložené písomnosti postačujúco umožňujú Ústavnému súdu rozhodnúť o mojej sťažnosti, preto netrvám na tom, aby sa v predmetnej veci konalo aj bez ústneho pojednávania, teda bez mojej osobnej prítomnosti.

2) Uplatňujem si trovy konania za 3 úkony pred Ústavným súdom (prevzatie veci advokátom s poradou, spísanie a podanie Ústavnej sťažnosti a za dve písomné podania súdu) a 3 x administratívny paušál, ktoré prosím poslať na BÚ Advokátskej kancelárie JUDr. P. - advokát.

3) Do prílohy mi bol priložený chronologický postup o úkonoch v spise OS BA-2 spis. zn.: 12 C 118/01, ktorý (...) predstavuje súpis prevažne administratívnych úkonov a korešpondenciu týkajúcu sa konania o predbežných opatreniach, preto k nemu pripomienky nemám, len v prílohe ho dopĺňujem úkonmi zo strany našej AK.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 118/01:

Dňa 21. marca 2001 obchodná spoločnosť MICHALSKÁ, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, podala proti sťažovateľovi na okresnom súde žalobný návrh na zaplatenie 1 021 432 ATS z titulu náhrady škody.

Dňa 11. apríla 2001 okresný súd vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh v lehote 7 dní pod hrozbou zastavenia konania. Právna zástupkyňa navrhovateľky Mgr. P. túto výzvu prevzala 2. mája 2001.

Dňa 23. apríla 2001 podala navrhovateľka návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 18. mája 2001 okresný súd nariadil svojim uznesením č. k. 12 C 118/01–63 predbežné opatrenie, ktorým zakázal sťažovateľovi nakladať s obytnými domami č. 14 a č. 16 a s nimi súvisiacimi nehnuteľnosťami vedenými na liste vlastníctva č. 3814 a liste vlastníctva č. 3815 v kat. úz. Bratislava – Staré Mesto, a to až do rozhodnutia vo veci samej.

Dňa 1. septembra 2001 bola súdu vrátená zásielka adresovaná sťažovateľovi (uvedené uznesenie o predbežnom opatrení) s tým, že adresát je nezastihnuteľný.

Dňa 25. septembra 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, ktorým žiada o doručenie písomností určených pre sťažovateľa.

Dňa 26. septembra 2001 bol spísaný nasledovný úradný záznam: *„Na súd sa dostavil právny zástupca odporcu JUDr. P., ktorému bol krátkou cestou doručený návrh z 21. marca 2001 a uznesenie o PO z 18. mája 2001“*.

Dňa 26. septembra 2001 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia z 18. mája 2001.

Dňa 1. októbra 2001 sťažovateľ podal písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu.

Dňa 31. januára 2001 právny zástupca doručil súdu podanie *„Náhradné predloženie odvolania proti predbežnému opatreniu súdu vydaného 18. mája 2001 (...)“*.

Dňa 5. februára 2002 bolo okresnému súdu z Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zaslané odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení.

Dňa 16. apríla 2002 súd doručil odvolanie sťažovateľa na vyjadrenie navrhovateľke a súčasne vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby oznámil súdu „*kde sa zdržiaval odporca v dňoch 5. júna – 20. júna 2001 a 21. augusta 2001 – 5. septembra 2001. Pokiaľ sa zdržiaval v týchto termínoch mimo bydliska, prosím o zaslanie dôkazov preukazujúcich tieto tvrdenia*“.

Dňa 23. mája 2002 právny zástupca sťažovateľa svojím prípisom namietal, že odvolanie jeho klienta proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení nebolo dovtedy zaslané krajskému súdu.

Dňa 4. júna 2002 právny zástupca sťažovateľa odpovedal výzvu okresného súdu zo 16. apríla 2002 .

Dňa 27. augusta 2002 predseda okresného súdu dal pokyn zákonnej sudkyňi na vykonanie úkonu vo veci.

Dňa 27. septembra 2002 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie proti predbežnému opatreniu.

Dňa 4. októbra 2002 sťažovateľ uhradil súdny poplatok za odvolanie proti predbežnému opatreniu.

Dňa 24. februára 2003 podal sťažovateľ návrh na zrušenie predbežného opatrenia.

Dňa 16. mája 2003 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby zaslala spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti predbežnému opatreniu a aby bolo zistené, či už navrhovateľka zaplatila súdny poplatok za návrh.

Dňa 11. júna 2003 účtáreň okresného súdu oznámila, že súdny poplatok za návrh do 10. júna 2003 nebol uhradený.

Dňa 18. júna 2003 bol krajskému súdu doručený predmetný spis, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti predbežnému opatreniu z 18. mája 2001.

Dňa 9. septembra 2003 bol okresnému súdu doručený spis s uznesením krajského súdu č. k. 7 Co 55/03-122 z 22. augusta 2003, ktorým bolo odvolanie proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení odmietnuté ako oneskorene podané.

Dňa 23. septembra 2003 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo doručené účastníkom konania.

Dňa 12. novembra 2003 uznesením č. k. 12 C 118/01-128 okresný súd konanie zastavil.

Dňa 14. novembra 2003 si súd zadovážil výpis z obchodného registra ohľadom navrhovateľky.

Dňa 14. novembra 2003 učtáreň okresného súdu oznámila konajúcej sudkyňi, že súdny poplatok za návrh do 13. novembra 2003 nebol uhradený.

Dňa 25. novembra 2003 sťažovateľ podal proti uvedenému rozhodnutiu o zastavení konania odvolanie, avšak len vo vzťahu k výroku o rozsahu priznanej náhrady trov konania.

Dňa 17. decembra 2003 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o uvedenom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 21. mája 2004 krajský súd uznesením č. k. 12 Cob 304/03-134 rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Dňa 7. júna 2004 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby uvedené uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom konania.

Dňa 16. júna 2004, 23. júna 2004 a 28. júla 2004 bola súdu vrátená zásielka s tým, že túto navrhovateľka nepreberá.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 118/01, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávneho konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci, o čom svedčí aj skutočnosť, že napadnuté konanie bolo bez vykonania čo i len jediného úkonu vo veci samej (nepočítajúc predbežné opatrenie) po dva a pol roku zastavené.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená

na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a predovšetkým konštatuje, že napriek tomu, že navrhovateľka nereagovala na výzvu súdu z 11. apríla 2001 na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh v lehote 7 dní pod hrozbou zastavenia konania (konkrétne do 9. mája 2001, pretože právna zástupkyňa navrhovateľky predmetnú výzvu prevzala 2. mája 2001), okresný súd napadnuté konanie zastavil uznesením č. k. 12 C 118/01-128 až 12. novembra 2003. Okresný súd pritom už márnym uplynutím 7 dní po doručení výzvy navrhovateľke, a to po 9. máji 2001, nepochybné získal informácie o tom, že v danom prípade neboli splnené procesné podmienky (podmienky konania), bez splnenia ktorých nemôže byť rozhodnuté v merite veci, pretože napriek tomu, že lehota stanovená všeobecným súdom na zaplatenie súdneho poplatku je lehotou poriadkovou, s jeho nedodržaním zákon spája procesné dôsledky, na ktoré bola navrhovateľka primeraným spôsobom upozornená, aj keď inak v zásade platí, že poplatkovú povinnosť je účastník povinný v konaní pred všeobecnými súdmi splatiť už pri podaní žalobného návrhu [§ 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov]. Okresný súd teda vo veci samej počas dvoch rokov a šiestich mesiacov nevykonal (a ani nemohol vykonať z dôvodu nedostatku existencie všetkých procesných podmienok) ani jediný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako odporca v predmetnej veci nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02).

Pokiaľ okresný súd 18. mája 2001 nariadil svojim uznesením č. k. 12 C 118/01–63 predbežné opatrenie, ktorým zakázal sťažovateľovi nakladať s obytnými domami č. 14 a č. 16 a s nimi súvisiacimi nehnuteľnosťami vedenými na liste vlastníctva č. 3814 a liste vlastníctva č. 3815 v kat. úz. Bratislava – Staré Mesto, a to až do rozhodnutia vo veci samej, po dvoch rokoch a šiestich mesiacoch zistil (hoci tak mohol urobiť už pred vydaním tohto rozhodnutia), že vo veci samej ani nemôže rozhodnúť, pretože v danom prípade nebol

zaplatený súdny poplatok za podaný žalobný návrh, teda neboli splnené podmienky konania, a preto ani tento úkon súdu a s ním súvisiace úkony nemožno považovať v okolnostiach danej veci za efektívne.

Okresný súd teda počas dvoch rokov a šiestich mesiacov vo veci nevykonal prakticky žiadny efektívny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa v danej veci, a preto v podstate celé napadnuté konanie bolo poznačené zbytočnými priet'ahmi. K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Z ústavnoprávneho hľadiska, predovšetkým vzhľadom na čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je netolerovateľné, aby taký v podstate jednoduchý úkon, ako je zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, trval dva a pol roka.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že 12. novembra 2003 uznesením č. k. 12 C 118/01-128 okresný súd napadnuté konanie zastavil, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 000 Sk, a to predovšetkým z dôvodu utrpenia „*psychického stresu (...)*“ pri neúmerne dlhom konaní pred okresným súdom v danej veci.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1

dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie, a to s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa a vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú neefektívnu činnosť okresného súdu vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 13 470 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. I. P.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 15. augusta 2003 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu zo 17. augusta 2004). Za dva úkony vykonané v roku 2003 patrí odmena v sume po 4 270 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2004, patrí odmena v sume 4 534 Sk a režijný paušál 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú zaokrúhlene sumu celkom 13 470 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2004